

Sygn. akt: I C 345/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 roku w Przasnyszu na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko W. B.

o zapłatę kwoty 12.617,86 złotych

I. Zasądza od pozwanej W. B. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 803,22 złote (osiemset trzy złote 22/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 14 października 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanej W. B. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 164,80 złote (sto sześćdziesiąt cztery złote 80/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym kwotę 153,60 złote (sto pięćdziesiąt trzy złote 60/100) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015r.

w sprawie I Ca 70/15 na skutek apelacji powódki od wyroku Sadu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 17 grudnia 2014r. , sygn. akt I C 345/14

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt I i II – w ten sposób, że podwyższa zasądzoną kwotę do 12.617,86

(dwanaście tysięcy sześćset siedemnaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy);

b) w pkt III – w ten sposób, że zasądza do pozwanej na rzecz powoda kwotę

2.575 (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych kosztów zastępstwa procesowego:

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.791 (tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję apelacyjną, w tym kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 345/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w dniu 14 października 2013 roku wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej W. B. kwoty 12.617,86 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 14 października 2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów sądowych w kwocie 158 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 złotych i innych kosztów (opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności) w kwocie 2,84 złotych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 09.08.2011 roku. Wierzytelność stanowi sumę kapitału pożyczki udzielonej przez (...) ((...) zmieniła nazwę na (...)), odsetek karnych naliczonych od niespłaconych rat kapitałowych oraz po wymagalności umowy – od całości niespłaconego kapitału pożyczki. Zbywca wierzytelności udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 10.000 złotych, która miała być zwrócona w miesięcznych ratach. Od 20.02.2006 roku wysokość umownych odsetek dla należności przeterminowanych została ustalona w oparciu o oprocentowanie kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Na dzień zawarcia umowy pożyczki wysokość odsetek karnych w stosunku rocznym wynosiła 24% od 09.06.2011 roku i 25 % od 10.05.2012 roku. Pożyczkobiorca zawierając umowę pożyczki potwierdził zapoznanie się z wysokością kosztów, które będą go obciążać – zgodnie z regulaminem (...) – w razie nieterminowego regulowania rat pożyczki. Pożyczkobiorca, mimo zobowiązania wynikającego z umowy, nie regulował rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach. Wypowiedzenie zostało wysłane pod adres wskazany przez pożyczkobiorcę skutkując wymagalnością roszczenia z dniem 30.07.2012 roku. Powód przez wypowiedzeniem umowy pożyczki wzywał pozwaną w trybie wskazanym w umowie do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Wysokość zadłużenia (12.617,86 złotych) stanowi sumę następujących kwot: 1) kapitału pożyczki – 9.310,79 złotych; 2) odsetek – 3.307,07 złotych (karnych naliczonych od niespłaconych rat jak i od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności i zwykłych naliczonych zgodnie z treścią umowy).

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2388918/13 z dnia 21.01.2014 roku nakazał pozwanej W. B., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. żadaną kwotę z odsetkami oraz kosztami procesu (k. 9).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana W. B. zakwestionowała wysokość należnej powodowi kwoty, która w jej ocenie jest wyższa niż kwota otrzymanego kredytu. Podała, że otrzymała pismo z Kasy w którym otrzymała kredyt na kwotę 9.702,72 złotych na dzień 31.12.2011 roku, a w roku 2012 spłaciła kredyt w kwocie 1.325,00 złotych. Wniosła też – jak się wyraziła - o zmniejszenie kosztów procesu, ponieważ posiada trudną sytuację materialną (k. 12, 17-20).

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 24.04.2014 roku stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy powyższego nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Przasnyszu (k. 23).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, że w dniu 09.08.2011 roku pozwana zawarła ze (...) z siedzibą w W. (...) umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...) mocą której otrzymała pożyczkę w wysokości 10.000 złotych, której spłata miała następować w 60 ratach – zgodnie z planem spłaty stanowiącym załącznik do tej umowy. Umowa zawarta została na czas określony do 08.08.2016 roku. Powyższe wynika z przedłożonych przez powoda materiałów, a nadto nie było kwestionowane przez pozwaną. Pomimo, że pozwana nie przedłożyła umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a (...), to jednak pozwana nie podważała istnienia ani skuteczności takiej umowy. Zauważyć przy tym należy, że powód przedłożył umowę pierwotnego wierzyciela z pozwaną oraz dokumenty stanowiące istotne załączniki do tej umowy, co wskazuje na prawdziwość twierdzeń powoda w omawianym zakresie.

Pozwana nie podważała podanych przez powoda okoliczności związanych z zasadnością i powodami rozwiązania umowy pożyczki łączącej pierwotnego wierzyciela z powódką, w tym w zakresie dotyczącym samego wypowiedzenia tej umowy. W tych okolicznościach należało uznać je za przyznane przez pozwaną na podstawie art. 230 kpc. Chociaż pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia, to jednak nie wykazała w przekonujący sposób jakie konkretnie kwoty, w jakim terminie i na poczet jakich należności uiściła tytułem zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 09.08.2011 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem. Same twierdzenia strony o okolicznościach faktycznych nie są w tym zakresie wystarczające. Pomimo wezwania pozwanej na rozprawę, nie stawiła się ona przed sądem. Pomimo, że powyższe okoliczności mogłyby stanowić podstawę do rozstrzygnięcia w sprawie zgodnie z żądaniem pozwu, to jednak powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości z uwagi na treść art. 5 kc.

W tym zakresie podkreślić należy, że umowa kredytu została zawarta w dniu 09.08.2011 roku na kwotę 10.000 złotych, a wypowiedziana – już w dniu 25.06.2012 roku (k. 77) ze skutkiem na dzień 29.07.2012 roku (k. 78v). Mając na uwadze powyższe i harmonogram spłat (k. 71-72) stwierdzić należy, że rozwiązanie umowy nastąpiło po upływie terminów płatności zaledwie 10 rat, podczas gdy ostatnia 60-ta rata płatna miała być w dniu 08.08.2016 roku. Z treści wezwania do zapłaty dnia 01.06.2012 roku (k. 76) wynika, że łączna wysokość zadłużenia na dzień 01.06.2012 roku wynosiła 752,30 złotych, a na dzień 25.06.2012 roku – 1024,54 złotych (k. 77). Kwoty te bezsprzecznie przekraczają sumę rat za dwa pełne okresy płatności (rata 267,74 x2=535,48), jednak taka przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do kwoty udzielonego kredytu. W takiej sytuacji bank (pierwotny wierzyciel) powinien podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (pозwanej) pod kątem możliwości spłaty kredytu. Powód nie wykazał, aby przed podjęciem decyzji o rozwiązaniu i wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 09.08.2011 roku takie działania podjął pierwotny wierzyciel. Wręcz przeciwnie – ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że rozwiązał on umowę bez żadnej analizy sytuacji pozwanej i to jeszcze przed upływem pierwszego roku obowiązywania umowy. Powód przyznał przy tym, że pozwana dokonywała nieregularnych wpłat tytułem spłaty kredytu. W tych okolicznościach naruszenie przez pozwaną warunków spłaty kredytu nie uzasadniało wypowiedzenia umowy i postawienia w stan wymagalności całej należności mając na uwadze zasady współzycia społecznego. W tym miejscu podkreślić należy, że bez względu na to, czy uprawnienie powoda (pierwotnego wierzyciela) do rozwiązania umowy kredytu wynika z treści umowy kredytu, czy też z odpowiedniego przepisu ustawy – Sąd uprawniony jest do oceny skuteczności dokonanego przez bank uprawnienia kształtującego przez przyzmat art. 5 kc. Taki pogląd znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 roku w sprawie IV CSK 679/12 (Lex nr 1365728). W tych okolicznościach uznać należało, że wypowiedzenie pozwanej umowy okazało się przedwczesne. Pozwaną obowiązują zatem terminy płatności wynikające z harmonogramu spłat poszczególnych rat ustalone z pierwotnym wierzycielem.

Powód wykazał, że na dzień wypowiedzenia zaległe były trzy raty w kwotach po 267,74 złotych każda (z kwietnia 2012, z maja 2012 i z czerwca 2012), w sumie opiewające na kwotę 803,22 złotych (k. 81v). Raty te były wymagalne

w dacie wniesienia pozwu. Powództwo w tym zakresie zasługiwało zatem na uwzględnienie. O odsetkach umownych wynikających z treści umowy stron orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, tj. począwszy od dnia 14.10.2013 roku.

Powód nie wykazał natomiast jakie należności i w jakich kwotach nie zostały uiszczone przez pozwaną w terminach spłaty kolejnych rat, tj. po racie nr 10 (k. 71), do dnia wniesienia pozwu. Tymczasem rzeczą sądu nie jest snucie domysłów w tym zakresie. Wskazać w tym miejscu należy, że obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przewiduje art. 6 kc („ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 kpc mogą być przedmiotem dowodu. Bierność strony w zakresie dowodzenia powoduje ujemne następstwa jej pasywnej postawy, bowiem fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają oczekiwanych skutków prawnych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Strona nie może liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparciu jej twierdzeń. W tych okolicznościach stwierdzić należy, że powód nie przedstawił dowodów, z których wynika obowiązek pozwanej zapłaty kwoty wyższej niż wskazana wyżej, a w konsekwencji nie udowodnił w całości faktów, z których wywodzi swoje roszczenie.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu wykazanego wyżej faktu, że wypowiedzenie i postawienie w stan wymagalności całej pożyczki okazało się przedwczesne, Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 6 kc, art. 513 §1 kc i 509 kc i art. 5 kc.

Z kwoty 12.617,86 złotych, stanowiącej wartość przedmiotu sporu (art. 19 kpc), zasądzona została kwota 803,22 złotych, stanowiąca 6,40% wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 kpc), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 93,60%, a pozwany w 6,40%. Koszty procesu wyniosły 2.575,00 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 2.575,00 złotych (opłata od pozwu w wysokości 158 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 2.417 złotych), a po stronie pozwanego w kwocie 0 złotych.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego stron została ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku poz. 490).

Powoda, zgodnie z podaną zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie 2410,20 złotych (2.575 x 93,60%), zaś pozwanego - w kwocie 164,80 złotych (2.575x 6,40%), skoro jednak faktycznie powód poniósł koszty w kwocie 2.575 zł, to Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego kwotę 164,80 zł (w tym kwotę 153,60 tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego) na podstawie art.100 kpc, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.